

Q. D. B. V.

DE

REGIBVS
SELEVCIDIS,

PRAESIDE

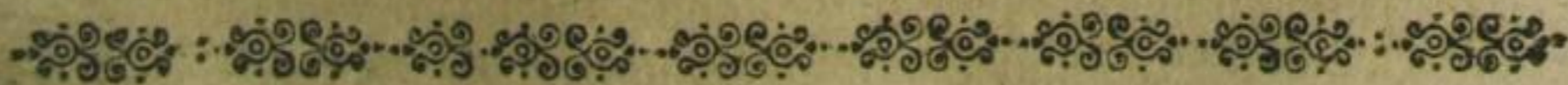
C. S. SCHVRZFLEISCHIO,
PROF. PVBL.

DISSERET

HERIBERTVS ANTONIVS
VOLCKERS,
QVAKENBRVGA VESTPHALVS.

IN AVDITORIO MAIORI.

DIEM I. IVLII. A. clb lcccl

VITEMBERGAE,

Prelo CHRISTIANI GERDESII.

a. CX. 39.

Coll. diss. A
110, 39

I.

REgnum Syriae post Alexandri M. tempora instituit Seleucus Nicator, Antiochi et Laodices filius, natiuitatis indicio magnis rebus destinatus, et usu belli, ac virtute militari, in spem potentiae, et regni in opima et ampla Asiae parte obtinendi adductus.

Seleuci meminit Diodorus Siculus lib. XIIIX. c. 39. cui primum Babylonia obtigit, et partitione, quam Aridaei nomine Antipater instituit, attributa est: hunc postea, Antigonus terrae satrapam renunciavit. Idem lib. XIX. c. 17. sed ab Antigono offensus, ascito in societatem foederis Ptolomaeo, bellum ei intulit, et filium eius apud Gazam, Syriae oppidum in fugam coniecit, lib. eodem, cap. 90. seq. et c. 100. Altera pugna ad Ipsum, Phrygiae oppidum, commissa est, in qua Antigonus vitam amisit, ut tradit Appianus in libro de bellis Syriacis c. 122. post eumque Plutarchus in Demetrio. Diodori historia vitio temporum iacturam fecit, et post librum XX. reliqua eius desiderantur, quae supplenda sunt ex aliis. Quo spectant Eclogae, et Photii speciatim, novissime Excerpta Peiresciana. Antigonom ambitio evertit,
A cum

cum maximum Asiae imperium sibi conflasset, sed in fortuna sua non acquiesceret, regnaque aliena invaderet, et plerosque populos, maxime Persas, mutatis eorum magistratibus, a se abalienaret. Diodorus l. XIX. cap. 48. et Peiresciana excerpta lib. XXI. Praeter hos legendus est Iustinus, lib. XV. c. 4. Sed nimia brevitate et festinatione multa praeterit, et temporum momenta praecipitat interdum et turbat, quod Chronologiae periti facile animadvertunt.

II.

Auspicatus est regnum anno post mundum conditum ter millesimo sexcentesimo septuagesimo secundo, et novum simul initium conficiendis temporum rationibus attulit, quod veterum, et sigillatim Graecorum atque Ebraeorum monumentis celebratur.

Vulgo dicitur Aera, sive ut scribere malunt, Era Seleucidarum, sive Dhilcarnaim, quam in Chronico constituit Eusebius, & cum anno Olympiadis centesimae septimae primo coniunxit. Quo respexit Diodorus, recuperatam a Seleuco Babyloniam tradens, lib. XIX. c. 101. Et Appianus de bell. Syr. c. 122. Ex eo tempore regnum Syriae tenuit, & oraculi in Branchidis editi fidem implevit. Illud legitur apud Diodorum lib. eodem cap. 100. In excerptis Scaligeranis inscribitur μακεδονική τῶν Σελευκιδῶν τῆς Συρίας βασιλεία. In Chronico eiusdem nominatur regnum Syriae, et Babylonis, et superiorum locorum. Appianus quoque comprobatur, Regem esse factum Babyloniae

nae

niae et Mediae, eo, quem praedixi libro. Non piget addere singularem notam genitalem, id est, figuram anchorae, quam a principio nativitatis in femore habuit, et propagavit ad posteros, ut auctor est Iustinus loco ante commemorato. Appianus docet, Seleuco ambulanti, et casu offendenti ad lapidem, cum effossum hunc inspiceret, figuram anchorae ei apparuisse, quae non morae, ut Seleucus putabat, sed securitatis, ut Ptolomaeus eum submonebat, indicio futura esset. Illud extra controversiam est, imaginem anchorae in numis incisam adhibuisse, quam conspiciamus licet in numo Demetrii Nicatoris, recta serie a Seleuco, familiae conditore descendens. Quem exprimendum curavit Iohannes Valens, in historia Regum Syriae p. 271. Signa et auspicia regiae dignitatis permulta fuere, quae ex Diodoro, Appiano et Iustino cognosci possunt. Effigies quoque duorum arietis cornuum in numis Regum Syriae cernitur, quam ad renovandam Alexandri M. memoriam signare voluerunt. Is enim se gessit pro filio Iovis Ammonis, qui cornutus, et capite arietis praeditus pingitur, ideo quod hoc signo galeam ornabat, eaque in bello utebatur, et caput muniebat, ut narrat Diodorus hist. lib. III. c. 73. Diversum est, quod tradit Appianus, cornua etiam in Seleuci statuis delineari solita, quae fingendi occasio a robore eius sumpta sit, quod sacrificante Alexandro M. ferocem taurum ruptis vinculis metuendum, solis manibus arreptum tenuisset. De bell. Syr. c. 124.

III.

Idem illud annos dinumerandi principium, alii aliter nominant, idque coeli et siderum periti homines a mense Septembri du-

cendum arbitrantur, atque in his familia'm ducit Albategnius, celebris Astrologus, atque sic rationes putat, ut aequinoctium autumnale illius temporis, quo Seleucus regnum Syriae exorsus est, in undevicesimum Septembris diem reiiciatur.

Epocha haec dicta est Alexandria, non ab auctore Alexandro M. quia duodecim post eius mortem annis instituta est, sed quia Seleucus in maximam Alexandri ditionis partem successit, sive ut Graecis Appiani verbis exprimam; ὅτι πλείσσης μάλιστα τῶνδε τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων ἐβασίλευσε. Ebraei vocant Epocham contractuum, quoniam ea ad obsignandas conventionum tabulas utebantur. Nec vero unum idemque computandi initium fuit, quando alii eorum a vere, et speciatim a mense Nisan, alii ab autumno, et a mense Tisri annum inchoarunt, quod ex collatis I. et II. Maccabaeorum libris perspicitur satis. Undenam vero Seleucidae annum auspicati fuerint, utrum a verno, an ab auctumnali aequinoctio, non perinde liquet. Valens indicio numerum Antiochensium, in quibus effigies arietis cum Sole coniuncti cernitur, omnino putat, eos respexisse ad vernalium, coniectura haud inani, propterea quod Antiochia caput Syriae, et mater illius gentis Urbium fuit. Arabes Epocham, usu tritam, circumlocutione τῶν δικέρωτος, sive habentis duo cornua insigniverunt, eamque cum Syris Christianis communem habuerunt. Dionysius Petavius in rationibus temporum accuratus et diligens, ab Albategnii mente longius recessit, eumque non anno Iuliano fixo, sed vago, ut artifices loquuntur, usum fuisse scripsit in opere

opere

opere de doctrina temporum lib. X. cap. 40. Gra-
ves autem causae sunt, cur ab eo dissentiam: eo ma-
gis, quod multis idoneisque argumentis constat,
Albategnii epocham in annis fixis constitutam. An-
ton. Pagius in dissert. de periodo Graeca Romana
§. LXXXV. Cum hac Epocha congruit annus Pe-
riodi Graeco Romanae 5182. P. I. 4402. A. M. 3672.
Ut paulo ante rationes meae sunt confectae. Nil nunc
subjungo de simulacro Solis apud Elephantinopolin
conspecto, quod non temere ad numos Antiochenes
licet referamus, quo legendus est Eusebius de prae-
par. Evangel. l. III. c. 12.

IV.

Regno domi firmato, ad Vrbes conden-
das adiecit animum, et sexdecim, quae pa-
tris nomen memoriamque servarent, Antio-
chias vocavit, sex propter honorem matris
Laodiceas dixit, novem rei ab se gestae te-
stes Seleucias nuncupavit, quatuor a coniugi-
bus, tres Apameas, unam Stratoniceam appel-
lavit. Quatuor Urbium nomina ab uxoribus,
quarum duas Apamen et Stratonicen habuit,
sumpta et indita sunt, ob eamque causam tres
Apameae, et una Stratonicea extructae, et
inter populos ac nationes Orientis celebra-
tae, complures Graecis nominibus insignitae,
aliquae etiam a Seleuci victoriis appellatae,
decus ornamentumque conditori attulerunt.

Appianus bell. Syr. C. 124. 125. Auctor Excerptorum Scali-
geranorum, alter in recensendo plenior, alter stri-
ctior est. Vrbes quoque Graecis et Macedonicis
nominibus dictas commemoravit Berrhoeam, Edes-
sam, Perinthum, Maroneam, Callipolin, Achaïam,
Pellam, Oropum, Amphipolin, Arethusam, Assacum,
Tegeam, Chalcidem, Larissam, Heream, Apolloni-
am: Amplius in Parthia Soteram, Calliopen, Charim
Hecatompolin, Achaïam: In India Alexandropolin,
in Scyrhia Alexandreschatam, a fortunato victoria-
rum eventu Nicephorium in Mesopotamia, et Nico-
polin in Armenia. Ille meminit Antiochiae, quam
magnam vocat, caput Syriae et metropolin, Laodi-
ceae, Seleucia, Apameae, Edessae, Berrhoeae, Pellae.
Ex his Antiochia a Seleuco ad Orontem fl. extru-
cta, aliquanto post ad Daphnen cognominata est,
id quod Libanius indicavit in panegyrico Antio-
cheno p. 350. Diversae sunt Antiochiae ad Calli-
roen lacum in Palaestina, tum in regione Margiana,
praeterea in tractu Ptolemaidis, et alia in Mygdo-
nia, quae Nisibis nominatur. Illarum, quas enume-
ravi, Urbium quatuor sorores dictae sunt propter
concordiam, ut Antiochia ad Daphnen, Seleucia
Pieria, quae in Syria ad ostia Orontis, Apamea
in eadem regione ad Orontem, et Laodicea quo-
que Vrbs Syriae, ad Orontem sita, apud Strabonem
dicto loco. Earum crebra mentio est in numis apud
Tristanum, Franc. Gotifredum, Vaillantium, alios-
que. Laodicena civitas collaudata est ab Alexan-
dro Imp. Augusto, et inter splendidissimas relata,
l. 2. C. de Incolis. Illa vero, quam Vlpianus nomi-
nat, in Coelesyria erat ad montem Libanum, l. 1. §. 3.
D. de Cens. De utraque Achaïa, quam Appianus
memorat, facile constat, duas ab eo intelligi Vr-
bes, alteram Syriae, alteram Parthiae, quas, et multas
Syriae vrbes praetermisit Stephanus ὁ ἔθνικογράφος
Φος

Φοσ. Nam Achaia, Peloponnesi regio non est huius
loci, de qua legendi Pausanias, Strabo et Ptolomaeus.

V.

Quemadmodum vero conditis tot et tam
et gregiis urbibus, regni opes, et suam poten-
tiam auxit, sic prudenter et tempestive re-
pressit aemulos, et contra Antigonum, De-
metriumque eius filium, inito cum vicinis
foedere, bellum gessit, et Antigoni exercitum
fudit. Rex Antigonus in eodem praesidio in-
teriit, cuius regnum victores focii inter se di-
viserunt, et suam quisque ex eo partem de-
traxerunt. Seleucus oblata regni ampliandi
occasione usus est, et cum ditioe sua con-
iunxit Mesopotamiam, Armeniam, Cappa-
dociam, quam Seleucidem vocant: praeter
has occupavit Persiam, Parthiam, Bactria-
nam, Arabiam, Sogdianam, Hircaniam, et
alias regiones, ad Indum fl. usque porrectas:
Antigoniam solo aequavit, atque ex hac ur-
be coloniam duxit, maxime Antiochiam
excoluit, et novis adeo colonis frequentavit:
plurimas certe in Asia regiones tenuit, uni
Ale-

Alexandro, omnium prope Asiae gentium
domino et victori secundus.

*Vere meritoque Nicator dictus est, caeso Nicatoro Mediae
praefecto, ab Antigono ante cladem, in Phrygia ac-
ceptam constituto. Quare Nicatorium victoriae moni-
mentum ab suo Nicatoris nomine appellavit. Cuius rei
testes sunt Appianus et Arrianus. Idem confirmant nu-
mi veteres, et Dexippus apud Eusebium. Contra Io-
annes Malala semel scripsit, Nicanor: deinde serva-
ta eadem scribendi forma, scribere perseveravit, Ni-
cator, in Chronologia p. 252. seq. At nihilominus
aliqui recentiores Nicanorem cognominant, et in-
ter hos ipse Dionysius Petavius, sed contra veteris
scripturae fidem, et contra etymi rationem. Grae-
cis victor est Νικάτωρ, quod nomen victoriis ab eo
partis congruit, et Appiani testimonio fulcitur. Ex
eo corrigenda est Eusebii scriptura in Chronico Ca-
none p. 164. et in Excerptis Gr. p. 374. Ante huc Iose-
phus Archangaeol. lib. XII. c. 3.*

VI.

Non equevidem successione, ut Philippus et
Alexander, regnum consecutus est, neutro
tamen prudentia et fortitudine inferior, suas
et vicinorum Regum vires idoneo et ma-
turo iudicio ponderavit, neque Cassan-
drum Macedoniae Regem destituit, quem
Antigonus opprimere cupiebat. Sed ne id
fieret, communicato cum sociis Regibus
consilio, impediabat Seleucus, et cavebat, ne
totius

totius Asiae imperium occupavit. Tanti re-
fert, quo quisque loco natus, et quomodo
educatus sit, quibus vitae morumque recto-
ribus utatur, quos consilii auctores habeat,
cum quibus versetur et deliberet, unde se-
quendi exemplum capiat, quae tempora in-
cidant, quae occasiones agendi suppetant,
qui status vicinorum sit, quale populi regen-
di ingenium existat, liberiusne imperium
velit, an dominatum. Haec enim repu-
tavit animo, et providit Seleucus, cum fu-
turae magnitudinis fundamenta iaceret, et
sensim paulatimque ad rerum summam, re-
presso Antigono, eniteretur.

Seleucus sub Alexandro M. stipendia fecit, et dux belli fa-
ctus est, eoque mortuo, praefectus Babyloniae im-
positus, imperandi artes didicit, et opes, belli ner-
vos, sibi paravit, tum instituta imperii Alexandrini
divisione, suo quoque auspicio ductuque bella ges-
sit, et compositis in Oriente rebus, auctisque, victo
Antigono, viribus, et additis regno novis provin-
ciis, septuaginta quinque vrbes condidit, colonia-
que ducta, sedem regni locupletavit, fundatisque
opibus publicis, regnum legibus constituit, et re-
giam potestatem non populi suffragio, sed pleno
dominatu firmavit. In hanc sententiam legendi
Appianus et Iustinus. Malala ex Pausaniae Chroni-
cis 75. Vrbes ab eo extructas memorat, inter quas
B Pella,

Pella, non Macedoniae, quae diu ante fuit, sed Syriae intelligenda est, quae ex vico Vrbs facta, et pro Pharnace deinceps Apamia dicta, atque ad ultimum Pella, sumpto a veteri Macedonica nomine, appellata est. Qua in re suffragatorem habet Stephanum, de Urbibus h. V. Ante eum Strabo, Geogr. lib. XVI. Hoc prosperi eventus argumento ostenditur, Symbolo anchorae praesignificatam esse regni Seleuciani firmitatem. Philostratus retulit, Indos anchora aurea pro caduceo usos. lib. III. c. 3.

Non irritavit vicinos, nec tamen metu et patientia sua vires eorum auxit, neque tempus diu in deliberationibus consumpsit, sed negotia confecit mature, et in communi periculo nihil neglexit. Demetrio quoque forcero, ob novum et nimium belli apparatus suspecto, hostes denuo et aemulos excitavit Ptolomaeum et Lysimachum, et Pyrrhum. Ille post varias fortunae vices, Seleuco dedere se coactus, et in custodiam traditus, tertio captivitatis anno decessit, pro quo multi quidem deprecati sunt Reges, et inprimis Antigonus Gonatas, Demetrii filius, sed ne id fieret, obstabat Lysimachus, vario turbulentoque Regis captivi ingenio diffusus. Postea Seleucus amicitiam ac societatem dissolvit,
bel-

bellumque comparavit, septem et septuaginta annos natus, in quo Lyfimachus acie congressus periit, labe incestus et libidine inquinatus. Tandem his rebus gestis, Seleucus a Ptolomaeo Cerauno ex insidiis interfectus est, septem post mensibus, quam caesus fuerat Lyfimachus, anno M. ut meae rationes habent, termillesimo septingentesimo tertio, Rex post Alexandrum M. in Asia maximus fortissimusque.

Seleucus egregie et sapienter regnavit, et suae semper dignitatis rationem habuit, nisi quod filio, qui novercam suam perditam amabat, nimium indulfit, quod ex Appiano liquet. Eresistrato usus est medico, qui centum talenta, sanato eius filio, accepit, ut est apud Plinium H. N. lib. XXIX. c. 1. In hanc sententiam legendi Appianus in Syr. c. 127. Valerius Maximus lib. V. c. 7. Plutarchus in Demetrio. Huius concessu beneficioque Iudaeis ius civitatis datum est, quod praeter Iosephum docet auctor Graecorum excerptorum, in quibus sequentia legimus: ἐν ταῖς νέαις πόλεσιν Ἰουδαίαις συνώκησεν Ἕλλησι, καὶ πολιτείας αὐτὰς ἠξίωσε, καὶ τοῖς ἐνοικιοῦσιν ἰσοτίμους ἀπέδειξε Μακεδόσι καὶ Ἕλλησιν, ὡς τὴν πολιτείαν ταύτην διαμένειν. Iudaea tamen proprie dicta non Seleuco, sed Ptolomaeo Lagi F. paruit, quod ex Agatharci de Iosephus confirmat. Secus, atque tradit Sulpicius, in quem extant Caroli Sigonii animadversiones. De eius et Ptolomaei super divisione disfidii legendi Polybius lib. V. et Plutarchus, in Demetrio.

tenax, sua retinere, quam aliena invadere maluit, nec vicinos eo magnitudinis crescere passus est, ut sibi nocere possent: nemo enim crebrius opprimitur, quam qui nihil timet. Contra is plerunqve sua amittit, qui cum aliorum iniuria fines profert, quod magna quoqve regna, si modum excedunt, commode regi neqveant, et suis saepe viribus conficiantur. De literis etiam praeclare meritus est, propterea quod libros, quos Xerxes ex Vrbe Attica ablatos, in Persiam intulit, eos Seleucus omnes reddendos curavit, ut ab A. Gellio observatum est N. A. lib. VII. cap. ult. 17. Tantis Seleuci in Graeciam amor fuit, in quam, commendata Filio Asia, cum reverti statuisset, per insidias a Ptolomaeo Cerauno circumventus, et indigne sublatus est, ut legere est apud Appianum in Syr. Addendus Memnon histor. cap. XIII. Meminit huius necis Strabo Geogr. lib. XIII. Iustinus lib. XVII. c. 2. Quo casu regnum Lyfimachi, quod eo victo occupaverat, amissum est, cum antea duae et septuaginta *satrapiae* regno Seleuci contributae essent, auctore eodem Appiano c. 128. Diversus est Seleucus Cybiosactes, cuius meminit Svetonius in Vespasiano cap. XIX. Vbi non immutanda est lectio, neqve Cybiosactes in Ptolomaeis Aegypti numerandus, ut putavit Laevinus Torrentius in notis ad hunc locum. Nam id non scripsit, quem laudat, Strabo, quippe qui prodit, Cybiosacten generis sui originem deduxisse ex Syris, a Berenice quidem vocatum ad capeffendum Aegypti regnum, sed ob vitae sordes, et mores plane iliberales, ab ea strangulatum, ut idem affirmat Geograph. lib. XVII. Pausanias lib. I. iustitiam eius et clementiam laudavit, sed ei usivenit, quod multis post seculis Vespasiano, qui neminem laesit, aut punivit infontem, nisi absens et ignarus, aut certe invitus, atqve

atque a malis consultoribus deceptus, apud Tranquillum cap. XV. Prudentes enim respiciunt praeterita, et contemplantur praesentia, ex iisque iudicant de instantibus, nec fiducia virium insolescunt. Seleuci *Epocha* dicitur Graeca, speciatim Syro Macedonica, Rumaea quoque ab Vlugh Begho, quem in Latinum sermonem convertit Ioannes Gravius, antiquitatum, quae ad Orientem pertinent, admodum peritus. Caput huius Regis pelle Leonina operum conspicitur in numis, haud dubie, quod Reges Mecedonum primordia generis ad Herculem referrent. Eo legendi Io. Valens, in historia Regum Syriae, Henr. Norisius in quinque dissertationibus de Epochis Syromacedonum, et qui plerosque illorum numos excusit Ez. Spanhemius, in rebus gravissimis, et doctrinae monumentis pari diligentia versatus, in dissert. V. de praest. et usu numism.

Antiochus, huius nominis primus, qui volente, et vivo adhuc patre Seleuco, regnare coepit, ducta in matrimonium noverca, de laude sua non parum detraxit. Veruntamen Iulianus tradit, Stratonicen, quae altera Seleuci uxor fuit, ab excessu patris demum Antiocho nupsisse, sed potior mihi est auctoritas Appiani et Plutarchi, qui Seleuco superstite id factum esse, consentientes testantur. Is longe a patris gloria abfuit, et maiore apparatu, quam successu, bellum ges-

B 3

sit,

fit contra Antigonum, Demetrii filium, tracto in societatem Nicomede, Bithyniae Rege, contra quem Antiochus classem comparavit, sed tempore inutiliter consumpto, nihil expectatione dignum gesit. Antigono deinceps reconciliato Philam, quam ex noverca susceperat, in matrimonium collocavit. Non meliori fortuna oppugnavit Ptolomaeum Aegypti Regem, cognomine Philadelphum, adversus quem Magas, Ptolomaei frater uterinus, incitavit Antiochum, cuius filiam Apamen in matrimonio habuit, focero belli et foederis violandi auctor. Undeviginti annis regnavit, atque in eius tempora incidit expeditio Brenni Gallorum ducis: prope fuit, ut Galli in Asiam tendentes Antiochum vincerent, sed eos magno cum labore et periculo represit ac delevit, a prospero pugnae eventu, quo salus Asiae servata est, Soter appellatus.

Res Antiochi obscuritate involutae, et quasi densa nube obtectae, propter silentium Appiani et Iustini, qui breviter strictimque eius historiae partem attigerunt. Multa ex Memnone peti possunt, quae
huc

huc spectant. Quaedam ex Polyaeo, qui mortua Stratonice, secundam uxorem ab eo ductam, nomine tamen illius omisso, confirmat. Iulianus suam de novercae connubio, in mortem patris dilato, sententiam in Misopogone declaravit. Cognomen Soteris, quod, repulsis Gallis, ei additum est, ex Appiano liquet, in Syr. cap. 130. In numis, qui supersunt, non expressum est, neque a Iustino usurpatum, lib. XVII. et XXIII. ubi agit de Antiocho I. Fuit et Soter quidam Demetrius, in serie Seleucidarum decimus, de quo infra, et alius eiusdem cognominis in Aegypto, Ptolomaeus ordine decimus, apud Eusebium, et Chronici Alexandrini scriptorem. Decesit A. M. 3722. postquam A. M. 3703. regnum exorsus fuerat, quae rationes cum Eusebio congruunt exacte. Perperam scribit Vaillantius, eum viginti annis regnum tenuisse. Mirari in mentem venit, cur scripserit Christophorus Pezelius, eum non diu post patrem regnasse. lib. II. Chron. de Reg. Syriae. Nam undeviginti annos regni explese, ex Eusebio constat. Nec tamen pervenit ad aetatem patris, neque tantum regnandi spatium confecit, quod facile intellectu est, et ex iam dictis est manifestum. Iacobus Cappellus perturbavit saepe rationes temporum, quando annum suscepti ab Antiocho I. regni constituit A. M. 3718. et annos viginti, quemadmodum post eum Vaillantius, regno eius assignavit, in historia sacra et exotica. Ulricus Huberus arratur, nulla re memorabili gesta, ipsum regnasse, hist. Civil. part. I. lib. 3. sect. 3. cap. 1. Atqui cognomen Soteris aliud comprobatur, et numi elephantis imaginem habentes, victoriamque adductis in aciem bellicis partem confirmantes, indicio esse possunt rei memorabilis ab eo gestae. Neque apparatus bellici, quamvis irriti, erant spernendi, ut ex Memnone
et

et Pausania intelligi abunde potest. Apud Laurentium Ludenium crasso librarii errore scribitur, Antiochus Socer. Cum his temporibus coniungitur expeditio Romanorum in Siciliam, ad Poenos, qui ex Sicilia Italiae imminebant reprimendos. De qua legendus est scriptor prudens Polybius lib. I. Gellius l. XVII. c. 21. Florus l. II. c. 2.

Summa rerum postea pervenit ad Antiochum II. Antiochi Soteris F. qui principio regni, quam exitu felicior, vindicatis in libertatem Milesiis, quod deleta Timarchi tyrannide contigit, Deus est cognominatus. Bellum Ptolomaeo Philadelpho intulit, aut potius morte patris intermissum magnis viribus instauravit, quod ut faceret, Apame Antiochi huius soror ex regno Aegypti dimissa, ultionis avida mulier et impotens, facile persuasit. Hoc grave erat Regi Aegyptio, quem incommoda semper valetudo tenebat, et cupiditas rei librariae sic incendebat, ut otio magis, quam bello delectaretur. Ergo pactione controversiam dirimere, et bellum finire statuit, eaque de causa Antiocho nuptum dedit filiam, pignus amicitiae et pacis futuram. Confecito dotis negotio,
sponsa

sponsa Berenice cum exquisito ornatu, ac maxima pecuniae vi Pelusium, et deinde Seleuciam, Urbem Aegypti maritimam, deducta, et nuptiae festo ritu, atque insigni pompa celebratae. Movebat Antiochum quoque fortuna temporum, et defectio Parthorum, qui ab Arsace et Teridate fratribus concitati, iugum excusserant, et seditio Bactrianorum, quos in eam mentem impulit Theodotus, mille Bactrianae regionis Urbium praefectus. Aliquanto post e vita excessit Ptolomaeus, et Berenice neglecta ac repudiata, et Laodice in pristinum matrimonii honorem restituta, sed marito, cuius varium et mutabilem animum cognorat, diffusa, eum veneno sustulit, nec multo post Berenicem cum infante puero submovit. Quae res initium fuit multarum, quae consecutae sunt, calamitatum, et disfidiorum Syriae et Aegypti Regibus funestorum. Quindecim annis regnavit, et A. M. 3737. e vita migravit.

Primi eum Milesii, foeda quadam adulatione Deum nominarunt, V. Appianus in Syr. c. 130. Ab his exemplum alii petierunt, et parasitorum mores secuti

C

cuti

cuti sunt, neque tamen in numis scilicet hunc titulum curarunt. In quo assentior Vaillantio, et nullos tales Antiochi II. numos extare arbitror, in quibus incisum sit Dei nomen. Verius existimare licet, primos Antiochi III. numos cum hoc titulo signatos. Quo respexit Iosephus Antiq. Iudaicar. lib. XII. c. 7. Sed a Samaritanis sumptum esse merito inficior, propterea quod ea gens vilis et contempta fuit apud Syros perinde ac apud Ebraeos. Probat hanc sententiam Norisius in diss. II. de Ep. Syro Macedonum. Bello contra Byzantinos suscepto non respondit fortuna, neque ultra minas processit, ut Memnon tradit cap. XXIV. Bellum adversus Ptolomaeum a paucis commemoratum, et a nemine historicorum sigillatim descriptum est. Quomodo et quibus pactis dotalibus finitum sit, plures consignarunt, et inter patres etiam Hieronymus in cap. XI. Danielis. Porro affinitatis inter eum et Ptolomaeum contractae meminit quoque Libanius in Antiochico, p. 352. Vbi idem tradit, nullum ab Antiocho Seleuci filio bellum fuisse susceptum, et arma etiam sub huius filio Antiocho II. quievisse. Quod vel sola Memnonis historia refellit, et fidem sophisticam scitisissimi alioquin Rhetoris ostendit. Tum de bello et victoria Antiochi Soteris nos confirmat, et certiores reddit sophista Lucianus, Libanio sophista prior, neque rerum Antiochi ignarus, in Zeuxe, sive Antiocho. Socer Antiochi ob lautam dotem cognomen tulit, et $\Phi\epsilon\gamma\upsilon\phi\acute{o}\sigma\omicron\varsigma$ dictus est, de cuius pompa, ludorumque apparatu et impensis legendus Athenaeus deipnosoph. lib. V. Antiochus Dei cognomine appellatus est, testibus Appiano, Eusebio, Georgio Syncello, Zonara. Ab uno, quod sciam, Malala $\theta\epsilon\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ vocatur, in Chronographia p. 261. David Paraeus in
Chro-

Chronologia Sulpiciana auctoris, quem sequitur, obitus, Ethaeum nominat. Atqui nusquam, ne a Sulpicio severo quidem, Ethaeus, sed Theus cognominatur. Ceterum annos regni dinumeravit recte, et secutus est Eusebii auctoritatem. Pantaleon Candidus in tabulis Chronologicis unde Viginti annos ei assignavit, Antiochum opinor, primum cum altero confundens. Iudaeis Ioniam incolentibus aequum se praebuit, Ius civitatis concessit, auctore Iosepho Antiq. l. XII. c. 3. Idem illud legitur in excerptis Nicolai Damasceni, ab H. Valesio editis. Antiochum veneno Laodice sustulit, et Artemonem illi forma et lineamentis similem in lecto reposuit, adeo ut populus ad videndum intromissus, Regem esse crederet, apud Valerium Maximum lib. IX, c. 14. et Plinium HN. lib. VII. c. 12.

Patri per scelus necato, successit Seleucus II. Callinicus boni ominis causa nominatus, et filius ex Laodice natus maior, regnum hortatu matris a foeda novercae et filii eius caede auspiciatus. Quod facinus commovit vicinos, et a Seleuco abalienavit: mox Asiae civitates ab eo desciverunt, et Ptolomaeo Evergetae, Philadelphi filio, se tradiderunt. Neque hic scelus inultum reliquit, et comparato exercitu, movit in Syriam, et maiorem Asiae partem Seleuco eripuit, sumptoque de Laodice, quae svasit necem, supplicio,

cio, non Ciliciam tantum et Coelefyriam, sed etiam regiones trans Euphratem sitas subegit, nec multum absuit, quin totum Seleuci regnum occuparet. Seleucus classem instruxit, quo civitates ad officium reduceret, quae, tempestate disiecta, naufragio periit: civitates miseratione permotae, sponte sua ad obsequium redierunt. Collecto igitur animo, viribusque relictis, exercitum difficilimo regni tempore confecit, sed nihilo meliore successu pugnavit. Accepta clade, velut coelestis irae piaculo, ad fratrem Antiochum Hieracem se convertit, ab eoque opem petiit. Antiochus quidem promisit auxilium, simulato magis et subdole, quam ut fratrem bello implicitum liberaret. Non enim Asia inter Tauri fines contentus, Seleucum regno fortunisque evertere cupiebat, quod ubi intellexit Seleucus, bellum pace mutandum ratus, in decem annos tranquillitatem paciscebatur. Verum Hierax ea re offensus, Gallos, qui ex Europa advenierant, stipendiis conciliatos, in Asiam adduxit,

duxit, qui Seleucum de possessione Asiae de-
iicerent. Commissum est praelium, quo
Seleucus victus, sed habitum mentitus aufu-
git, quem frater cum caesum crederet, veste
lugubri sumpta, dolorem testatus est. Galli
res suas firmaturi, versis in Hieracem armis,
regiae stirpis excidium ad utilitatem domi-
natus constituendi animis proponebant, ut
iam sero intelligeret Hierax, quantum exter-
nis advenarum auxiliis tribuendum esset.
Seleucus, turbatis sub illud tempus in Asia re-
bus, et condito ab Arface in Parthis regno,
expertus est, sua et fratris discordia adiuvari
spem seditiosorum, quos cum in ordinem
redigere statuisset, ab Arbace victus est: Par-
thia deinceps non rediit in Seleuci ditionem.
Initium huius conversionis coepit regnante
Antiocho II. et Callinici temporibus adauxit
potentiam Arfaces, iustumque Regem dispari
fortuna pugnans superavit, et captivum fe-
cit, qui A. M. 3757. e vita migravit. Ex eo tem-
pore omnes Parthorum Reges Arfacidae dicti,
postquam Arfaces victoria res suas confirma-
vit.

C 3

Seleuci

Seleuci mentio est in marmoribus Arundellianis, quae Smyrnaeorum Magnetumque foedus cum Seleuco II. iustum confirmant. Huius pater ibidem Antiochus Deus, et mater Stratonice commemorantur. Pleraque ibi non bene convertit Io. Seldenus, neque inscriptiones subiectas aliquot recte assecutus est, quarum nihilominus interpretationem retinuit Humphridus Prideaux. Hic Seleucus fuit Seleuci Nicatoris (mendose, Nicanoris, scribit Prideaux) pronepos, non, ut aliqui tradunt, nepos, atque inter eos Berneggerus Appianum, cuius hic mendum est, secutus, qui Antiochum Deum Seleuci Nicatoris F. vocat. In notis ad Iustinum lib. XXVII. c. 1. quem male corrigit Freinshemius l. XLI. c. 4. Hunc enim Nicolaus Damascenus, et Iosephus tuentur.

Series generis hoc demonstrat.

*Seleucus I. Antiochi ducis belli,
ux. 1. Apame. et Laodices F.
2. Stratonice.*

Antiochus I. Soter. Laodice.

ux. 1. Stratonice.

*ux. 2. Cuius nomen
ab historicis tacetur.*

Antiochus II. Deus.

ux. 1. Laodice Antiochi patris filia.

2. Berenice Ptolomaei Philadelphi F.

Seleucus II. Callinicus. Antiochus Hierax fr.

ux. Stratonice Andromachi filia.

Seleucus

Seleucus III. Ceraunus,
liberorum expers.

Antiochus III. ma-
gnus Fr. stir-
pem propa-
gavit.

Redeo ad Seleucum, cognomine Callinicum, sed in numis hoc elogio nunquam appellatum. Aliter Pogon dictus est, quod monumentis mandavit Polybius, lib. II. Sub eo Arsaces regnum antea coeptum, occasione disfidiorum inter fratres excitatorum corroboravit, maxime post infelicem pugnam, quam cum Arsace conseruit, quam enarravit Posidonius apud Athenaeum Deipnosoph. lib. IV. Auctor epitomes Trogi comprobat, Arsacem Seleuci victorem, spem recuperandi regni Seleuco ademisse, vel hoc argumento, quod Parthi illius victoriae *diem solennem*, velut initium libertatis observariunt, lib. XLI. cap. 4. Tempus defectionis coniungit cum L. Manlio Bulsone (rectius Vulsone) et M. Attilio Regulo Coss. Ex eo repetit Petavius, et magni istius motus principium sub Antiocho Deo extitisse arbitratur. De doctrina temporum lib. XIII. An. M. 3734. Haud male quidem, sed Seleuci et Antiochi fratrum discordiam non recte subiicit, quae Antiochi Dei mortem consecuta est, ut ex Appiano et Iustino liquet. In annis regni disfidet Eusebius et Syncellus, ille viginti, hic unum et viginti annos Callinico assignavit. Ex eqvo delapsus obiit, ut Iustinus auctor est lib. XXVII. c. 3. Regnum illi non ab Arbace, qui captum liberaliter et regio more habuit, sed a Ptolomaeo, qui Asiae inhiabat, ereptum est, atque haec causa fuit, quamobrem, amisso regno, mortuum scribat Iustinus. Sub eo regnum Arsacis constitutum est, quod Appianus et Iustinus indicant, neque tamen cum Syncello pugnant, qui primordia defectionis,

Etionis, non incrementa, et confirmatum regni Ar-
faciani statum tradit. Adde Strabonem Geogr. lib.
XI. et l. XV. Arrianus in Parthicis, qui extat in Pho-
tii excerptis, non Apollodorus, qui Parthica non scri-
psit, etiam eum hoc nomine laudavit Vaillantius. Do-
mestica seditione, quam prensans Asiae imperium
Ptolomaeus fovit, oppressus est, cum equum fugae
causa conscenderet, ex eoque decideret et interiret.
Ita ex Iustino colligere licet, nec dissentit Prideaux.
Rationes temporum, a Mircondo, scriptore Persico
initae, non longius a consulatu Reguli et Vulsonis
recedunt. Ego ita supputo.

Alexander M. decessit A. M. 3734.

Arfacis defectio contigit. A. M. 3660.

74.

Quos annos si a prioribus subduxeris, conficientur
anni quatuor et septuaginta, ut biennium adeo sup-
putatio Mircondi praecedat Epocham, quam dixi,
consularem, non unus tantum annus, quemadmo-
dum Vaillantius putat. Ab Arface cognominatos
esse Arfacidas, praeter Iustinum quoque confirmat
Strabo lib. XV. *Αρσάκαι*, inquit, *καλῶνται πάντες*.
Non scripsit, *Αρσακίδαί*, quod *ποιητικώτερον* est, et a
prosa abhorret. Consulto Iustinus tradit, hunc no-
vo Regi honorem tribuisse Parthos, ut omnes ex-
inde Reges suos Arfacis nomine nuncuparent. L.
XLI. cap. 5. Parthos dixit, cum Persis coniunctos,
et uno saepe nomine, quod ex Plinio constat, appel-
latos. Error est Marcellini, Seleucum Nicatorum ab
Arface victum commemorantis, quoniam Seleucum
Nicatoris pronepotem scribere debuisset, lib. XXIII.
c. 6.

Seleucus, qui nomine Tertii ab aliis distin-
gvitur, patrem Seleucum II. in regno secu-
tus

tus

tus est, qvippe maior natu filius, atqve inter Re-
ges Syriae ordine successionis qvintus, et Ce-
rauni cognomen repentina in Parthos expe-
ditione adeptus. Animus ei non defuit, et
Taurum montem transgressus, contra Atta-
lum Pergami Regem copias eduxit, Hermia
interim, ut regnum administraret, domi reli-
cto. At in hoc tali conatu mortem oppetiit,
et fraude ac veneno sublatus, non amplius
tres annos regnavit, et successorem habuit
fratrem Antiochum III. cui res gestae titulum
Magni pepererunt. Varia tamen fortuna
usus est, et Molone, qvi res novas molieba-
tur, oppresso, arma vertit in Ptolomaeum
Aegypti Regem, cui Philopatoris cognomen
fuit. Victus est Antiochus, nec sine pericu-
lo pugnavit Ptolomaeus: hic ubi aciem incli-
nari sensit, adeqvitanus suos erexit, et ope ac
virtute militum, qvos in Graecia conscripse-
rat, Antiochum audacia juvenili dimican-
tem, represit, copiasqve eius dissipavit. De-
inde Antiochus, bello infeliciter gesto, captas
Syriae vrbes reddere coactus, pacem fecit,
D neqve

neque difficilem se victor praebuit, quietis cupidus, et voluptatum illecebris irretitus, ac recepta Coelesyria contentus, in Aegyptum rediit, luxuque et libidine se inquinavit. Post haec Antiochus, capto et comprehenso Achaeo, statum Asiae minoris composuit, et auctorem seditionis in crucem egit. Sub idem tempus bellum fecit Arfaces, Arfacis regni Parthici conditoris filius, Mediamque occupavit, sed quia huic subigendo impar erat, et in proximo, inter utrosque commisso praelio, Arfacis fortitudo enituerat, his conditionibus pax restituta est, ut alter alterius in oppugnando Euthydemo, socius esset, cuius defectionem ulcisci cupiebat, nec res suas ignave curabat, sed quin perficeret consilium, adulta Arfacis potentia obstabat. Igitur necessitati cedens, amicitiam cum Euthydemo iunxit, eamque foedere iurato confirmavit. Inde trans Caucasum, longo et laborioso itinere, in Indiam pervenit, cum Rege Sophagaseno foedus iniit, vel a maioribus initum renovare coepit, regulos cis Taurum universos in
ditio-

ditionem atqve imperium redegit. Demum
allato mortis Ptolomaei Philometoris nun-
cio, rursus bellum conflavit, et assumpto in
societatem foederis Philippo, Macedonum
Rege, cum eo ita constituit et pactus est, ut
uterqve utriqve in occupando Aegypti re-
gno auxilium ferret: regnum occupatum in-
ter se ambo dividerent: Coelesyria cum
Phoenice Antiocho, Aegyptus cum Caria Phi-
lippo obtingeret: de vrbibus sic inter ipsos
convenit, ut quae regnis ipsorum situ oppor-
tuniores essent, Regibus propius habitanti-
bus obvenirent. Antiochus ex composito, mo-
vit in Coelesyriam, Philippus Cariam destina-
vit. Magna tunc in Aegypto pasim trepi-
datio fuit, quando Alexandriae percrebuit
fama pactiois, de Aegypto inter duos Reges
dividenda. Quare legatio decreta, et Ro-
mam missa est, cum mandatis, ut Regis ad-
huc impuberis causam populo Romano com-
mendaret, quo suscepta pupilli tutela, eum ab
iniuria defenderet, regnumqve legitimo Re-
gi servaret. Aeqva et iusta fuit petitio,

D 2

cui

cui SPQ locum dedit, neque res Asiae, sua et vicinorum causa, neglexit. Quo factum est, ut quae de Rege et regno fieri vellent, per legatos pronunciarent, et Antiochum ac Philippum ab invadenda Aegypto dehortarentur: nisi abstinerent, iniurias, quas pupillo inferrent, Romanis curae futuras: regnum foedere, et tutelae iure devinctum, non posse destitui, et spes suas in patrocinio auxilioque Romanorum collocatas habere. Exoptata fuit haec occasio Romanis laceffendi Macedones, et premendi Philippum, Romanis suspectum, et Graeciae civitatibus, propter ereptam libertatem, invisum. Antiochus Romanorum auctoritati obsistere non poterat, aegre tamen ferebat, quod Romani tantum sibi sumerent, ut se pro arbitris Regum gererent, et Attalum quoque Regem, amicum suum, et Ptolomaei socium tuerentur, et sibi pacis leges ferrent: praeterea Philippum foederatum eo redigerent, ut nihil ei, praeter Regis nomen, relinqueretur. Illud altius in Antiochi animum descendit, quod cum ipso etiam

iam

iam Romani durissimis conditionibus age-
rent, et Europae aditu eum prohiberent, in
Asia vero civitates, quas Philippus in pote-
statem redegerat, ab eo possideri nollent, et
liberas esse voce publica iuberent. Pacis con-
silia agitantem, ad bellum accendit Annibal,
sed cum Romanos, traiecto Hellesponto, si-
neret intrare Asiam, et eo transferre bellum,
acceptaque in mari clade Lyfimachiam, de-
ducto praesidio, defensoribus vacuum relin-
queret, et spe foederis cum Prusia faciendi
caderet, male svadentibus obnoxius, tardi-
tate sua, et dum in hybernis esset, luxuria
corruptus, occasione amissa, Romanos pro-
hibere non potuit, quin Asiae arbitrium, vi-
cto ad ultimum Antiocho, sibi vindicarent,
latisque conditionibus difficilimis, iugum im-
ponerent qui e castris vallo munitis, ad pu-
gnam egressus, praecipitatae pugnae errorem
obsequendi necessitate expiavit. His rebus
ad inopiam redactus, et tributis, quae Ro-
manis pendeat, exhaustus, fanum Iovis Ely-
maei expilare voluit, sed in magno populorum

concurſu eſt interfectus. Regnavit annis
ſex et triginta: mortem oppetiit A. regni 36.
A. M. C. 3797.

Seleucus Ceraunus, (non Ceraunius, ut ſcribit Diterichius) Seleuci Callinici filius, apud Appianum, Eusebium et Syncellum: quanquam Polybius Callinicum Cerauni avum vocat, hiſt. lib. II. cap. 70 ult. Eius nullam rationem habuit Victorinus Strigelius, et ſtatim, poſtquam regnare coepit, interfectum ſcribit. Chron. de Regn. Syr. lib. II. Sed qui tribus annis regnavit, ſtatim ſub regni initium interfectus dici non poteſt. Rein. Reinecius duobus annis regnaſſe tradit, quod rationibus Eusebii adverſatur. Legendi de eo Polybius lib. III. Appianus, Iuſtinus, Porphyrius et Sulpicius Severus. Fratrem occiſo, regnum ſuſcepit Antiochus, qui dictus eſt Magnus. Semel, iterum et ſaepius victus eſt, primum a Ptolomaeo Philopatore ad Raphiam, Phoeniciae Urbem, adempta ſpe potiundae Coeleſyriae, quae a Polybio et Geographis Syria Cava nominatur. Deinde ad Thermopylas, Graeciae fauces in tractu Phocidis, ab Acilio Glabrione Cos. Cuius praelii meminit Frontinus lib. II. c. 4. Denique ad Magnesia, ſigillatim eam, quae eſt ad Sipylum montem, ut eam deſcribit Livius lib. XXXVII. c. 37. Conſentit Appianus in Syr. cap. 106. Pugna, abſente P. Scipione, et aegrotante, commiſſa eſt, parta autem victoria, Lucius Cornelius Scipio Cos. Aſiaticus, velut Aſia minori iam devicta, dici voluit, et obtinuit, perinde ac Publius frater eius, conſecto in Africa bello, et deleta Carthagine, Africanus eſt cognominatus: ille tamen non ſine invidia, et minori apud Quirites gloria, propter victoriam ab Acilio
ad

ad Thermopylas relatam. Livius eodem libro cap. 58. Magnesia ad Maeandrum fl. memoratur a Stephano in h. V. Thomas de Pinedo putat, *circa eam victum esse ab Scipione Antiochum*. Sedenim Magnesia, clade Antiochi M. insignita, ad Sipylum posita erat. Huius meminit Livius, libro XXXVII. cap. 11. et c. 37. Robertus Stephanus, in dictionario nominum propriorum, adversae nobis sententiae testem dedit Stephanum Byzantium: quanquam is nihil tale affirmavit, et unius duntaxat Magnesia ad Maeandrum fecit mentionem. Praeclare distinguit Ptolomaeus has Vrbes, Geogr. lib. V. c. 2. Ante eum Strabo, lib. XIII. et l. XIV. Ille Magnesiam ad Maeandrum flumen Cariae, alteram vero ad Sipylum montem Lydiae: Strabo e diverso Magnesiam priorem Aeolidi, posteriorem quoque Cariae ascripsit. Livius eiusdem libri capite quinto et quadragesimo meminit Magnesia ad Maeandrum: quo partem Romani exercitus hybernandi causa missam tradit, conferta iam ante pugna, quae Magnesiam ad Sipylum illustravit, Romanosque ab hoc tempore Asiae et Europae dominos fecit. Georgius Syncellus praelium ad Thyatira commissum scribit, Chronogr. p. 285. At ex Livio constat, Antiochum ibi contraxisse copias, et castra usque Magnesiam, quae ad montem Sipylum est, promovisse. Cuius auctoritate stamus, et imprudentiam Antiochi, atque imperitiam belli miramur, quandoquidem his rebus factum est, ut Romani causam occasionemque occupandae Asiae et Europae nacti, transmarinas opes Vrbi suae inferrent, atque ex Regum ruinis, et Philippo Macedone fortunis everso, non tantum Graeciae Civitates, sed etiam Reges Asiae, quosdam armis fractos, quosdam specie libertatis delinitos, sibi obsequentes haberent. Hic gradus ad occupandum Orbis terrae
Impe-

Imperium fuit. Appianus in Syr. c. iii. Extat Antiochi numus, qui congruit cum anno regni eius octavo et vicesimo, quem literae $\epsilon\iota\zeta$. indicant, annumque epochae Seleucianae 117 designant. Titulus $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon$ Antiocho III. attributus est, sed qui in quodam illius numo expressus legitur, suspicione falsi non caret, et ab antiqua huius tituli scriptura recedit, quae documento est, haec talia *epitheta* nominibus propriis apponi, contra quam numus iste perturbat ordinem, et $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\varsigma$ *epitheton* nomini Regis Antiochi praeposit, contra usum scribendi veterem, et contra antiquitatis fidem. V. Vaillantius in Antiocho III. Devicto hoc Rege, Asiae vitia, et depravati mores atque luxuria in Urbem migrarunt, et temperantiam Romanorum, disciplinamque corruperunt, ut auctor est Plinius H. N. lib. XXXIII. c. 11. et XXXIV. c. 7. De annis regni dissentit Appianus, quem sequuntur G. Fabricius, et R. Reineccius, et anno regni tricesimo septimo interfectum putant. Ego rationes ab Eusebio et Syncello confectas probo. Reliqua hic referre supervacuum est, quae depromi possunt ex Polybio, Diod. Siculo, Strabone, Livio, Cornelio Nepote, Iosepho, Appiano, Plutarcho, Athenaeo, Floro, Iustino, Eutropio, Eusebio, Orosio, Hieronymo, Syncello, Zonara, et scriptore Chronici Alexandrini: recentiores omitto.

Seleucus III. cognomine Philopator, adhuc privatus, sub Antiocho M. patre suo militavit, sed eo sublato, regnum successione consecutus, pacato fuit animo, et stetit pacis cum SPQR. initis, ne idem sibi, quod patri,

patri,

patri, infelicis belli aleam experto, in posterum eveniret. Arma quidem pro Pharnace, Ponti Rege, sumpsit, sed mox foederis memor, ab incepto destitit, et pacificandi Reges negotium reliquit Romanis, qui inter Pharnacem, et Eumenem Pergami Regem arbitri, auctoritate sua pacem inter utrosque conciliarunt. In regni principio a Iudaeis minime alienus, ex aerario suo pecuniam elargitus est ad sumptus in templum faciendos, sed postea vitio temporum, et avaritiae labe insigniter mutatus, impulsore quodam Simone, Oniae Pontificis odio hanc in rem adducto, pecunias in templo Hierosolymorum depositas auferri iussit, misso, qui mandata curaret, Heliodoro quaestore. Hic ubi templum intravit, graviter punitus, et manu diviniore percussus, nec multo post precatione summi sacerdotis restitutus, iniecta animo religione, et templo non violato discessit. Rex ipse frustratus, in conatu belli adversus Ptolemaeum Aegypti Regem, per Heliodori aerario praefecti insidi-

E

aspe-

as periit, et veneno sublatus, poenam sacrilegii Deo persolvit, A. M. 3808. Duodecim regnavit annis, non magna potentia, neque ulla re memorabili gesta, propter difficultates pecuniarias, et regnum superioribus bellis afflictum, angustioribusque terminis circumscriptum.

Diodorus Siculus in Excerptis p. 303. testatur, Taurum montem religione foederis, quod pater cum Romanis fecerat, prohibitum, non transcendisse. Pharnaces Seleuci Philopatoris auxilio destitutus, cum Eumene amicitiam et pacem redintegravit. Tabulae, in quibus scriptae sunt pacis leges, extant apud Polybium, in Excerpt. Legat. lib. LIX. Otiosus, neque admodum potens Rex fuit, auctore Appiano in Syr. cap. 131. Soter a Iosepho dicitur, Antiq. Iud. l. XII. c. 4. Nomen hoc corrupto adulationibus seculo, illi additum est, quod res actaque eius comprobant satis. Qui afflatu Dei excitatus scripsit Vates Daniel, Seleuci Philopatoris meminit, cap. XI. 19. Suffragatur Hieronymus, et eundem, quem dixi, Regem intelligit, sententiamque divini Vatis apte declarat, fontes Ebraeorum secutus. Longius abit Theodoretus, et Antiochum Epiphanem designari putat. Auctor historiae Maccabaeorum rem totam, ut gesta est, commemoravit, et Seleucum ab initio in Iudaeos propensum, de suo aerario suppeditasse necessarias ad sacrificia templumque impensas, at fama de thesauris, qui in templo asservarentur, perlata, opes aerarii sacrilegio augere voluisse. II. Maccab. III. 3. 4. 5. 6. seq. Congruit historia Sulpicii lib. II. c. 26.
ratio

ratio Turfellino per incuriam excidit, quando Seleucus Philopator ab eo cognominatus est Philometor, in Epitome hist. lib. III. Nullus enim huius nominis SyroMacedonum Regum extitit, qui Philometoris cognomine ab aliis sua gentis Regibus distingveretur. Igitur apud Lagidas quaerendus est, et infra apud Seleuci posteritatem. Annos regni XII. ei assignant Eusebius et Syncellus. Ex recentioribus quidam mendose scribit, aut librarii vitium est, Seleucum hunc *patri suo in annos XXI. successisse*, illisque *elapsis fraude Heliodori praefecti sui periisse*. Vlriscus Huberus Inst. hist. civil. l. III. sect. 3. c. 3. Heliodorus iussu Regis sui expilare depositos in templo thesauros voluit, sed divinitus impeditus, non abstulit, nec Solymaei templi direptor fuit, ut scribit Io. Busfierius in Flosculis hist. p. 165. De nece omnes consentiunt: praeter ceteros Appianus in Syr. cap. 116. Christianus Schotanus conturbatis temporum rationibus, mortem Seleuci Philopatoris reiecit in A. M. 3774. hist. sacr. l. II. p. 1253. Merito Hieronymus Regem inglorium, avarum et sacrilegum appellavit, quod cum oraculo Danielis apprime consentit, et simul argumento est, Danielem ad propiores Regum aetates, atque adeo ad Seleucidarum et Lagidarum, id est, ad Syriae et Aegypti Regum tempora intendisse animum, et vaticinia accommodasse, illorumque regna, et regnorum vicisitudines, non Romani Imperii statum, qualis sub Augustis Imperatoribus futurus esset, praesignificasse.

Seleuco Philopatore mortuo, regnum, quod iure successionis pertinebat ad Demetrium Seleuci filium, praeripuit Antiochus,

E 2

huius

huius nominis quartus, et dum frater regnaret, Romae obses, quem Seleucus, submisso in fratris locum filio, ex urbe domum revocavit. Antiochus Roma egressus, in Graeciam iter flexit, et simulatque Athenas venit, cognita Seleuci Fr. morte, auxilio Attali et Eumenis, rerum in Syria positus est, submoto, qui caede Regis facta, ad spem regni nitebatur, Heliodoro. Etsi enim ab initio patruelis Demetrii se tutorem dixit, tamen, ut callidus erat, ambitionisque plenus, in possessione firmatus, regnum, excluso herede legitimo, sibi vindicabat, nec repugnabat ei populus, neque vicini obsistebant, quod in aditu novae dignitatis, moderationem clementiamque praesereret. Quae res multo aliter cecidit, ac Seleucus olim sibi proposuit, cuius consilium eo spectabat, ut filius pro fratre obses datus, per id tempus, quo Romae commorandum esset, Romanis moribus assuesceret, et benevolentia senatus populi que se muniret. Antiochus, patruеле procul agente, Syros sibi devin-

devin-

devinxit, et ideo Epiphanes appellatus est, quo nomine Graeci insignem nobilemque declarant, alii illustrem interpretantur. At nomini minime respondit eventus, et flagitiis, luxuria, ac saevitia obruit dignitatem suam, ne regno quidem patrueli per iniuriam erepto contentus. Mortuo enim Ptolemaeo Epiphane, intercipiendae Aegypti consilium iniit, et pro tutore pupilli Regis se gesit, ut hoc nomine securius falleret Regem et everteret, impositisque praesidiis, Aegypto potiretur. Quod ita quidem evenit, et regnum Ptolemaeo Philometori ademptum est, sed Alexandriam, sedem regni et caput, frustra oppugnavit. Reversus inde venit in Palaestinam, et intraivit Hierosolyinam, a Iasone, quem ipse Pontificem constituit, summo honore exceptus cultusque. Iudaeis autem propter coeptam seditionem infensus, et pecuniae cupidus, auro atque argento spoliavit templum. Edito crudelitatis exemplo, et ablatis templi vasis, Rex sacrilegus, repetiit Antiochiam,

E 3

et

et ad bellum in Aegypto persequendum se paravit, ac denuo Alexandriam obsedit, tandem occupaturus Urbem, nisi eum Romani de sententia deduxissent. Fecit enim, quod Romanus Senatus censuit, et soluta obsidione, tempori ac fortunae cesit. Gravis ei fuit haec expeditio, maxime ob sumptus bellicos, quos refarcire cupiebat. Idcirco ad vexandas Iudaeorum fortunas spectabat, et misso, qui tributa imperaret, Apollonio, armis et exactionibus premebat Iudaeos, magno eorum numero interfecto, murisque Hierosolymorum solo aequatis. Ad haec populus vehementer perturbatus est, cum patrios ritus suos mutari intelligeret, templumque violari. Huic enim nomen Iovis Olympii impositum, et simulacrum eius in ara collocatum est: sublatae patrum ceremoniae, et libri legis ab Antiochi milite confisi, aut combusti. Iudaeorum plurimi a sacris defecerunt, sed praecipue constantiae fructum tulit Mathathias, et Apelle, Regis praefecto, manu sua occiso, in de-

deserta loca se contulit, ad cuius societatem Iudaei, ritus patrii tenaces se adiunxerunt, eumque gentis suae principem elegerunt, atque hoc mortuo Iudam Maccabaeum ducem, paternae virtutis aemulum, habuerunt. Antiochus tandem, cum iter faceret, curru excussus, et foedo morbo consumptus est, A. M. 3820. postquam regnaverat undecim annis, ut Eusebii, Hieronymi et Sulpicii rationes habent.

Antiochi saevitiam et sacrilegia descripsit auctor historiae Maccabaeorum lib. I. c. 6. et lib. II. c. 9. Idem ille a Syro Graecis dictus est Epiphanes, cuius memoriam cognominis servat Epiphania, una inter antiquissimas Syriae Vrbes, antea Hemath, sive Chemath, ab Hemathaeo Canaanis filio dicta, cuius mentio est apud Iosephum Antiq. I. I. c. 7. Adde Hieronymum in ep. 129. et in Amos c. VI. item Zachar. c. IX. Neque omittendus Plinius H. N. lib. V. c. 24. Itinerarium Antonini p. 39. edit. Hier. Sunitae, Geographus Nubiensis ex interpretatione Latina Gabr. Sionitae, et Io. Hesronitae clim. IV. part. 5. Evagrius H. E. lib. III. c. 34. Novissime Borchartus Phaleg. I. IV. c. 36. De nova eius, et Regibus insolita vitae ratione Graeci scriptores, Diodorus in Excerptis p. 305. Athenaeus Dipnosoph. I. V. p. 193. Quamobrem ab aliis Epimanes, id est, furiosus nuncupatus est, ut idem confirmat, et ante eum tradit Polybius lib. XXVI. qui in fragmentis superest, ex eoque affert Athenaeus lib. X.

pag.

pag. 438. Syri Epiphanem appellarunt, propterea quod avitae ditionis vindex eluxisset, apud Appianum Syr. cap. 117. Non ergo sufficit, quod Ill. Norisius scripsit, cognomen Epiphani ideo fuisse inditum, *ut a decessoribus Antiochis distingveretur.* Aliud enim ex Appiano liquet. In diff. II. de Epocha SyroMaced. p. 131. Sub id tempus idem istud cognomen Ptolomaeo Epiphani additum est, cuius filio, Ptolomaeo Philometori, apud Pelusium, Aegypti Urbem devicto, maiorem regni partem eripuit, Iosephus Antiq. lib. XII. c. 6. et Bell. Iud. lib. I. prooem. Post hanc victoriam, Aegyptumque fere subactam, Dei nomen Antiocho tributum est, quod numi docent, cum epigraphe: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ. In hoc assentior purpurato doctissimo, non universas Syriae Vrbes, sed plerasque earum adulari hoc titulo consuevisse. In diff. de II. Ep. SyroMaced. p. 131. Livius varium mirumque Epiphani ingenium declaravit, eo quod *nec sibi, nec aliis, quinam homo esset, satis constaret, et quidam haud dubie insanire affirmarent,* lib. XLI. cap. 20. Perperam existimat Sigonius, Livium ibi de Perseo locutum, neque eo rectius Casaubonus putat, templum Iovis Olympii Athenis extrui coeptum, ad Perseum referri oportere. Manifesto enim omnia in Epiphanem conveniunt, quando Persei inclinata Romanorum armis fortuna eiusmodi templum inchoare non sinebat: Perseo deinde everso, et victo captoque, Romani Antiochum durius tractabant, et ut ab Aegypto abstineret, misso C. Popillio Laenate, praecipiebant magis, quam hortabantur. Apud eundem lib. XLV. c. 12. et Iustinum lib. XXXIV. c. 3. item Valerium Maximum lib. VI. c. 4. Is mendose scribitur Pompilius, et ita ad oram Plinii Dalechampianae editionis l. XXXIV. c. 6. Vbi vulgo, at male, Cn. Octavium, legunt, qui C. Popillio

lio

lio recentior est, quem senatus Ro. tempore Antiochi Eupatoris in Syriam misit. Huius meminit Cicero in Philippica VIII. et ex Graecis Appianus in Syr. c. 131. collat. cum c. 117. et Plutarchus in Apophtheg. c. 32. De annis regni Epiphanis dissentiunt scriptores. A meis rationibus stant Eusebius et Syncellus: discrepat Ioannes Antiochenus, quos conciliare instituit Vsserius, annum ineuntem a definente distingvens. Annal. part. poster. p. 311. Minus caute, ut alias, cum Chronologorum vulgo tradit Bucholcerus. Mentionem eius fecit Ammianus Marcellinus lib. XXII. c. 13. Quamquam templi, de quo agit, Daphnaei Apollinis, conditor fuit Seleucus Nicator, ut supra annotavi. Sed ille cum Appiano redigi in concordiam potest, si conditoris nomine is intelligatur, qui instauravit, vel complicavit idem illud templum: quam concilian- di rationem iniit Valefius, in notis ad h. locum. At vero Antiochus, quem Tacitus commemorat, huius nominis fuit secundus, quandoquidem eius tempestate descivit Arsaces, ut ipse tradit Hist. V. 8. Perperam ergo in Indice Taciti Freinshemiano nominatur Antiochus magnus. Decesit Epiphanes ante N. C. anno centesimo sexagesimo quarto, anno Epochae Seleucianae centesimo quadragesimo nono, quem signat auctor historiae I. Maccab. VI. 16. collato II. Maccab. IX. 28. Suffragatur Iosephus Antiq. l. XII. c. 14. Hos sequuntur Iacobus Cappellus, Dion. Petavius, Henricus Petri, Iac. Vsserius, Ricciolus. Movit antea in Persiam, ad diripiendum Elymaidis templum, Dianae sacrum, et compluribus donariis refertum, quod praeter Iosephum, Polybius in excerptis confirmat. Repulsus inde Babylonem fugit, nec multo post de accepta in Iudaea clade, et diruto Iovis Olympii simulacro, nuncius ei allatus est, qui Regem moerore confecit. Iosephus notavit Polybium, eo

F

quod

quod causam mortis, atque exitii Epiphanis, con-
tulisset in susceptum ab eo consilium conatumque
violandi Elymaidis fani, quam verifimilius a sa-
crilegio Hierosolymis admissio, arcessere debuisset.
Antiq. l. XII. c. 13. Atque scelera sceleribus cumu-
lare voluit, et omni religione Numinis contempta,
gravius Deum offendit, mortemque sibi maturavit.
Ipse Rex, priusquam exiret de vita, passus est, poe-
nam sacrilegii divinitus sibi irrogatam, quam si
Deus a capite suo averteret, et iram placari sine-
ret, omnia, quae a templo abstulisset, cumulate se
redditurum promisit. Maccab. IX. 16. At enim vero
sacrilegus Rex, tot vitiis flagitiisque inquinatus,
recto Dei iudicio, amisit spem veniae, et minime
effugit iustam ultionem. Fallunt, qui existimant,
aut saltem dubitant, volente, an invito senatu, et
furtim Epiphanes Vrbe excesserit, quod miror, Cor-
nelio a Lapide in mentem venisse, cum in expo-
nendum Danielis vaticinium incumberet, atque hac
de re dubitanter pronunciaret. In commentario
in cap. Dan. XI. 21. Aliud omnino constat ex Poly-
bio, qui non Antiochum, Seleuci IV. Fr. sed Deme-
trium, huius filium, ne diutius Romae obses esset,
clam Roma excessisse commemorat, nec dissimulat,
se eius consilii, ut Vrbe excederet, auctorem fu-
isse. Excerpt. Legat. CXIV. Assensu id suo firmat
Appianus, Syr. cap. 117. Neutiquam igitur Epipha-
nes, insciente Senatu, ex Vrbe elapsus est, sed de
Senatus fratrisque voluntate et sententia ex Vrbe
discescit. Vidi numos, memoriae Epiphanis sa-
cros, in quibus omisum est Epiphanis cogno-
men, de cuius significato hoc addere non piget,
praesentem quoque a Latinis exponi, quem Graeci
Epiphanem dicunt. Quod ante Vaillantium et Har-
duinum, submonuit H. Valestinus, in annot. ad Euse-
bii H. E. lib. II. c. 6. *Praesens* a praesenti auxilio nun-
cupatus est Antiochus, tanquam patriae Numen,
post-

postquam tyrannos exterminavit, teste Appiano. Quare Iovi tribuitur in soluta et vineta oratione: tum Regibus Seleucidis aeqve ac Lagidis, neutris tamen solis, quod numi ostendunt, Bithyniae Regem ita cognominatum esse confirmant, apud Golzium, Marshamum, et Harduinum. De Caio Caligula, Imp. Ro. id comprobat Syncellus, Imaginem suam titulo Iovis praesentis (ita enim converti debet) Hierosolymis dedicandam curavisse. Chronograph. p. 331. Quod ante Syncellum memoravit Philo, Caii temporum aequalis, et ad eum legatione obita clarus, post hunc Iosephus. In Vrbe Tabarum vivere desiit, quae in Perside, ac nominatim in regione eius Paraetacene sita erat. *Ἐν τὰβαις τῆς Περσίδος*, ut loquitur Polybius Excerptorum lib. XXXI. Non Diodorus in Exc. quem laudat Vaillantius. Apud Ptolemaeum non dubito, quin legatur mendose, *Gabae*, pro *Tabae*, Geogr. l. VI. c. 4. Vox, *Tabas*, apud Curtium mihi suspecta est, quam ex Arriano non accepit: neque *Tabas*, in numero plurium, casu nominandi veteres Geographi usquam scripserunt. Illis autem temporibus Iudaei non moneam cuderunt, neque numos signarunt, quamvis liberi sui que iuris essent. Quam in sententiam legenda est historia Maccabaeorum, unde firmum eius praesidium licet repetamus. Non dissentit antiquitatis numariae peritus Otto Sperlingius, in dissertatione *de numo non cuso* proxime edita. Gilbertus Gaulminus in notis ad Pfellum de op. daem. p. 109. Epiphanem ex libro X. Polybii Epimanem nuncupatum scribit, quem ex libro fragmentorum XXVI. commemorari oportet. De Mattathia addo, eum a Iosepho, Eusebio, et fastorum Sicularum auctore Matthiam nominari, sed producta voce, Mattathias, scribitur quoque in fastis illis, et in historia Maccabaeorum: a Sulpicio Mathathias, perperam Mathathias, apud G. Fabricium, et Antonium le Grand hist.

fac. l. VIII. Neque hic rectius eodem libro tradit, Epiphane[m], Babylone mortuum. De sacerdotio eius legendi sunt Scaliger, l. V. de emend. temp. Petavius de doctrina temp. l. X. c. 52. Seldenus de successione in Pontificatum Ebraeorum, lib. I. c. 10. Ab eo propagati sunt Assamonaei, five Hasmonaei, qui vulgo, at minus recte Maccabaei appellantur. Io. Drusius in explicatione tituli prioris lib. Hasmonaeorum: ex eo Chr. Schotanus hist. sac. t. II. p. 1266.

Antiocho Epiphani, vita functo, successit Antiochus Eupator, quem Pater moriens sub tutela Philippi esse voluit, ut regnum tantisper administraret, dum filius ad regendum aptus idoneusque esset. At Lysias hanc Philippo dignitatem praeripuit, et cognita Antiochi morte, Regem declaravit Antiochum iuniorem. Lysias sub Rege puero, regni administrationem nactus, bellum contra Iudaeos suscepit, sed irrito conatu oppugnavit Iudam Mattathiae filium, et clade accepta, pacem cum eo pactus est, qua mox rupta, luit perfidiae poenam. Etenim spe evertendi hostis deiectus, et seditione Philippi, qui Regis tutelam reposcebat, impeditus, eaque sopita, Romanorum legatione, quae ad inspiciendum Syriae statum venerat, territus, a Demetrio, clam Roma

ma

ma in Syriam profecto, interemptus est, cum duobus regnasset annis. Edita caede, quae A. M. 3822. contigit, Demetrius Seleuci IV. filius, regnum ab Antiocho Epiphane interceptum recuperavit, iure quidem paterno subnixus, eoque propior regni heres, sed ex ratione civili Senatus Eupatori favebat, quod ab eo minus, quam a Demetrio, metuendum esset: placato autem senatu, cum liberaliter omnia se facturum promitteret, et corona Romanam missa, voluntatem prolixam, et fidem declararet, huius quoque est iudicio confirmatus. Aliquanto post odio in Iudaeos incensus, atque ab Alcimo gentis sacerdote et proditore instigatus, belli duces constituit Nicanorem, et hoc in pugna caeso, Bachidem, qui devicto Iuda Asfamonaeo, cladem cladi reddidit, et superiorem illius populi fortunam convertit. Quam, fratre sublato, instauravit Ionathas, et ex foedere Alexandrum Balam adiuvit, qui se dixit filium Antiochi Epiphanis, et Demetrium, ob superbiam et luxum Antiochensibus, invisum, lacesivit armis. Prae-

ter Ionatham, Alexandro ferebant auxilia Ptolemaeus Philometor Aegypti, Attalus Asiae, et Ariarathes Cappadociae Reges. Demetrius in praesentissimo regni amittendi periculo, cum hoste confligendum ratus, in aciem descendit, et multis vulneribus confectus interiit, cum in locum iniquum et vliginosum delapsus, evadere non posset. Regno potitus, Cleopatram Ptolemaei Philometoris filiam duxit, ut hac affinitate firmaret potentiam, fretusque foceri amicitia, securius regnaret. Quod secus evenit, atque cogitaverat Alexander, quando haec mulier, facto ab eo post divortio, Regi et regno causa exitii fuit.

Antiocho V. Eupatoris cognomen inditum est propter memoriam et virtutem patris, ut Appianus docet in Syr. c. 117. Idem hoc videre est in numis, qui sculptum ΕΥΠΑΤΟΡΟΣ titulum servant. Puer, dum a Syria abesset Epiphanes, fidei Lysiae commissus creditusque est: postea vero, quam de supremis cogitavit ac disposuit, Philippum constituit filii tutorem, regnique administratorem, quo aucton. Syri Regem Puerum Eupatora appellarunt. I. Maccab. VI. 14. seq. Eamque historiam scutus Iosephus Antiq. l. XII. c. 14. Hubertus Golzius sui oblitus, Alexandro Balae cognomen Eupatoris tribuit, de quo paulo post aliquid annotabo. Demetrii, hoc nomine inter Syros Graecos primi, mentio est apud auctorem historiae, quae vulgo inscribitur Maccabaeorum prioris libri septimo capite: item apud Iosephum

phum I. XII. c. 16. Polybium Excerpt. Legat. CVII. CXIV. CXX. Appianum Syr. c. 108. Huic diffidebant Romani, et malebant puerum ac pupillum Syriae praeesse, quam virum, nec sinebant habere elephantes, neque naves, supra definitum a Romanis numerum, cum Antiocho magno has dicerent leges, et inciderent potentiae nervos: legatos quoque crebro mitterent, qui omnia inspicerent et explorarent, si quid contra fieret, observarent, si nociturum esset, praeverterent, Regesque vectigales redderent, et tributis exhaurirent, beluas ipsas, quarum in bellis usus erat, occiderent, et naves, si numerum excederent, iniecto igni delerent, id iustum arbitrati, quod sua et gentium securitate rependeretur, ut ex allatis Polybii et Appiani locis liquet. In numis inest titulus ΣΩΤΗΡΟΣ, et ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ. Aliqui ad adulationem compositi, etiam ΘΕΟΥ cognomen, proxime ante haec duo, positum ostendunt, exemplo et aemulatione Antiochi Epiphanis, de quo superius dixi. Alexander, huius nominis in SyroMacedonibus primus, cognomine Bala, ab aliis aliter nuncupatus est. Ego auctoritatem Strabonis sequor, commemorantis Balam Alexandri, τὸν Βάλαν Ἀλεξάνδρου, Geogr. I. XVI. Apud Iosephum legitur Balles, ὁ Βάλλης, vulgo exponitur Veles, antiq. lib. XIII. cap. 8. Fuit Antiochi Epiphanis filius, teste Iosepho Antiquitatum, sive rectius Originum lib. cit. cap. 3. Contra nominatur ὁ Ἐπιφανής, I. Maccab. X. 1. Mendose in editione novissima Cantabrigiensi exprimitur ὁ Ἐκφανής. Hugo Grotius historiam Maccabaeorum ex Iosepho corrigendam putat, et Ἐπιφανῆς legendum censet, fiducia ingenii, non auctoritate codicum nixus, aut potius Drusium in notis ad hunc locum secutus. At enim vero Eusebius ipse Epiphanem cognominatum in Chronico testatur. In Graecis Excerptis Scaligeri, et Chronographia Georgii Syncelli dicitur Epiphanis filius, et scribitur Ἀλέξανδρος

δε

δεδοτότῃ Βαλαῖ υἱὸς τῷ Αντιόχῃ τῷ Επιφανῆς. Neutiquam improbanda est emendatio Chr. Ad. Ruperti, proxima, quae reddidi, verba sic refingentis. Ἀλέξανδρος ὁ Βαλαῖ υἱὸς Αντιόχῃ τῷ Επιφανῆς. Nam Bala eius mater, et Epiphanis concubina fuit, a qua cognomen hoc tulit, et Balas est appellatus. Dissentiunt gravissimi scriptores Polybius in Excerpt. legat. CXL. Appianus in Syr. cap. 131. Auctor Epitomes Livianae lib. LII. Athenaeus lib. VI. Iustinus lib. XXXV. c. 1. Sulpicius Severus lib. II. c. 35. Quam in sententiam inclinat Albericus Gentilis in erudita disp. ad lib. I. Maccab. c. 8. Quas disfidentium sententias in concordiam redigere conatus est Iacobus Salianus, Annal. Eccl. tom. ult. A. M. 3902. Aliter tradunt Serarius, Sanctius, Torniellus, Petavius, Drufius, Grotius, Besoldus. In plerisque Alexandri numis, qui superant, incisus est titulus, ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ. Erronea est temporis notatio apud Eusebium, quando decem annis regnasse putat Alexandrum I. Quinque duntaxat annos ei tribuit Iosephus, et rationes subducit recte. Hunc quidam errore ducti vocant Antiochi Eupatoris filium, novissime Vlricus Huberus.

Ex eo tempore conversa est prorsus Syriae felicitas, et Reges in suam ipsorum perniciem caedibus grassati sunt, nec magis ambitione, quam crudelitate certarunt. Alii seditionibus agitati, alii externis bellis petiti, quidam infidiis et scelere occisi, perfidiae, incestus, et sacrilegii crimina expiarunt, adnitentibus praecipue Aegyptiis, perpetua aemulatione Syriae infestis. Praeter hos Parthi, Arabes, et Armenii eorum fortunas in discrimen adduxerunt, Romani tandem ductu Pompeii Magni Tigrane, qui Syriam occupaverat, devicto, regnum armis Luculli subactum, et Antiocho Commageno ademptum, A. M. 3918. in provinciam redegerunt, et pristinam Syris Macedonibus libertatem eripuerunt.

Coll. di'ss. A. 110, misc. 39